

*Όταν θά ζῆς πατερικῶς
καί θά μελετᾷς τούς Πατέρας,
τότε θά σπουδάσης Θεολογία*

Άγιον Όρος, 1967

...Εϋχομαί σοι υγείαν κατ' ἄμφω....

Ὁ Θεός διά πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου νά σᾶς προστατεύη σ' αὐτάς τάς πονηράς ἡμέρας πού ζῶμεν ἀπό πονηρούς ἀνθρώπους τούς ἀνθισταμένους στό κατά Θεόν ἔργον σας.

...Ταπεινή μου γνώμη στήν ἐρώτησί σου, ἄν πρέπει νά σπουδάσης Θεολογία, εἶναι ἡ ἐξῆς. Ποιό σπουδασμένος θά βρεθῆς κατά Θεόν, ὅταν μελετᾷς τούς Ἁγίους Πατέρας, τά σοφώτατα συγγράμματά των. Ποιό οἰκοδομητικός θά γίνης στούς χριστιανούς, ὅταν ὁμιλῆς τό πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων, διότι αὐτό λείπει ἀπό τά κηρύγματα τῶν σημερινῶν ἱεροκηρύκων, καί διά τοῦτο δέν ἔχουν οἱ χριστιανοί μας πνευματικήν πρόοδον. Ὁ κύριος Παναγόπουλος δέν σπούδασε Θεολογία, ἀλλά γιά νά μελετᾷ τούς Ἁγίους Πατέρας, δέν πιάνουν χαρτοσιά οἱ θεολόγοι μπροστά του.

Όταν θά ζῆς πατερικῶς καί θά μελετᾷς τούς Πατέρας, τότε θά σπουδάσης Θεολογία... Σήμερα δέν σπουδάζεται Θεολογία...

ὁ ἔλεεινός π. Ἐφραίμ

www.pigizois.gr
Ἡ Ὁρθόδοξη Παρουσία
στο Διαδύκτιο

*Ἀξιοθαύμαστες καταστάσεις τῆς ὁσίας
Μοναχῆς Πελαγίας τῆς Καλύμνιαι, † 1986*

Σεβαστός καί ἀγαπητός ἀγιορείτης Μοναχός μᾶς ἔφερε τό ἀξιόλογο παρακάτω κείμενο πού προέκυψε ἀπό ἐρώτηση πού ἔκανε στόν σεβαστό Μοναχό Θεοδόσιο Δ. ἀναφορικά μέ σύγχρονες χαρισματικές ψυχές. Καί ἐκεῖνος τοῦ ὁμίλησε, μεταξύ τῶν ἄλλων, καί γιά τήν φωτισμένη Μοναχή Πελαγία πού ἔλαμψε σέ μοναστήρι τῆς Καλύμνου, καί τήν ὅποιαν ὁ π. Θεοδόσιος εἶχε σάν πνευματική του μητέρα περισσότερο ἀπό 10 χρόνια. Ἄς προσέξουμε τά ὅσα θαυμαστά μᾶς ἀποκαλύπτει, διά νά πάρουμε πολύτιμα καί σωτήρια διδάγματα.

Εὕρισκόμουν κάποτε στήν Μονή Παναγίας Ἐλεούσης στήν Περιοχή Ρότσου Καλύμνου. Γνωρίζομαι μέ μία Γερόντισσα, τήν μοναχή Πελαγία καί τήν ἔχω σάν πνευματική μου μητέρα.

Όταν κάποια φορά ἐπῆγα μαζί της καί συνωμιλοῦσα, μοῦ ἤλθε ἀπό ἀπέναντι, δέν ξέρα ἀπό ποῦ, μία ἀπερίγραπτη καί ἀκατάληπτη εἰρήνη μέσα μου. Τότε θυμήθηκα αὐτό πού εἶπε ὁ Χριστός στούς Ἀποστόλους Του: «*Εἰρήνην τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν...*» (Ἰωάν. 14, 27). Ἐγύρισα καί εἶπα στήν Γερόντισσα:

—Ἐχεις ἐσύ τέτοια πράγματα νά χαρίσης καί στούς ἄλλους;

Ἐκείνη ξαφνιάσθηκε. Συμμαζεύθηκε λιγάκι καί μοῦ εἶπε:

—Ἐάν πλησιάζης ἕναν ἄνθρωπο, πού ἔχει κάτι, τότε ἔρχεται καί σέ σένα κάτι ἀπό τό δικό του δῶρο.

Μ' αὐτή τήν Γερόντισσα ἔχω πάρα πολλές ἐμπειρίες

ΕΥΛΟΓΙΑ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

νά διηγηθῶ. Ἔχει τόση παρρησία στόν Κύριο μέ τήν προσευχή της, ὥστε, ὅταν τήν ἐπικαλοῦμαι γιά κάποιο θέμα ἢ δυσκολία μου, ὅπουδήποτε καί νά εὐρίσκωμαι, αὐτή ἔρχεται ἀμέσως θαυματουργικά, διά τῆς Χάριτος καί δίνει λύσεις σ' ὅλα τά προβλήματά μου.

Ἐνα παράδειγμα θά σοῦ εἰπῶ. Εὐρισκόμουν κάποτε σ' ἓνα Κελλί τῶν Καυσοκαλυβίων. Δέν θά εἰπῶ τό ὄνομά του. Ἔμεινα τρεῖς ἡμέρες. Ἦμουν σέ ἀπελπιστική κατάστασι, διότι μέ εἶχαν καταφάγει οἱ ψύλλοι. Ὁ Γέροντας τοῦ Κελλίου ἐκείνου μᾶς ἔλεγε: «Ἄς μᾶς τσιμποῦν καί λίγο γιά νά μή τεμπελιάζουμε στήν προσευχή τοῦ Ἰησοῦ...». Ἐμένα ὅμως ἀπό τήν πρώτη βραδυά ὤρμησαν σάν μελίσι οἱ ψύλλοι ἐπάνω μου καί δέν μ' ἄφηναν νά κοιμηθῶ καθόλου. Οἱ πόνοι τοῦ σώματός μου ἦσαν ἀφόρητοι. Εἶχα τήν Γερόντισσα ἐκείνη μεσίτρια καί ἄρχισα νά τήν ἐπικαλοῦμαι νά μέ βοηθήσῃ: «Γερόντισσα Πελαγία, ἔλα νά μέ ἐλευθερώσῃς. Μέ κατέφαγαν οἱ ψύλλοι...». Ὑστερα ἀπό λίγο αἰσθάνθηκα μιᾶ βοή νά φθάνη στό κεφάλι μου καί σιγά σιγά τό σῶμα μου νά ἐλευθερώνεται ἀπό τούς ψύλλους. Καί σέ λίγο δέν ἔμεινε οὔτε ἕνας ἀπ' αὐτούς τούς ληστές! Τότε ἤμουν ἀκόμη κοσμικός. Ἐδόξασα τόν Θεό. Κατόπιν εἶχα τήν ἔγνοια πότε θά πάω στό μοναστήρι της στήν Κάλυμνο.

Μετά ἀπό λίγους μῆνες ἐπῆγα. Τήν εὐρήκα καί τῆς εἶπα ὅτι ἡ προσευχή της μ' ἐλευθέρωσε ἀπό τούς ψύλλους. Ἐκείνη μοῦ εἶπε:

—Ἐγώ παιδί μου σ' ἔχω σάν πνευματικό μου τέκνο. Ὅταν μέ ἐπικαλέσθηκες, ἀμέσως ἦλθα κοντά σου.

—Καλά, ἀφοῦ ἐγώ ἤμουν στό Ἅγιον Ὅρος καί σύ εἶσαι γυναῖκα, πῶς μῆγκες ἐκεῖ;

—Πῆγα μέ τήν δύναμι τοῦ Θεοῦ.

—Καί πῶς ἀνέβηκες τά ἀνηφορικά μονοπάτια τοῦ Ἄθωνος; Ἀφοῦ ἔχεις σακατεμένο τό ἓνα πόδι σου καί τό ἀριστερό χέρι σου ἀπό ἡμιπληγία.

—Ἐμένα, παιδί μου, μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός ἄλλα πόδια καί ἔφθασα στά Καυσοκαλύβια.

Ἐγώ δέν εἶχα ἐπισκεφθῆ ὅλα τά ἀσκητήρια καί τά μέρη τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων. Καί ἐξεπλάγην ὅταν ἄκουγα μία μισοπαράλυτη γριούλα μοναχή νά μῦθ περιγράφη μέ κάθε λεπτομέρεια τήν Σκήτη αὐτή. Γιά νά βεβαιωθῶ ὅτι ὅσα μοῦ ἔλεγε ἦσαν ἀληθινά, τήν ἐπόμενη φορά ἐπῆγα πάλι στά Καυσοκαλύβια καί ἐπῆγα στά μέρη πού μοῦ περιέγραφε ἡ Γερόντισσα Πελαγία. Ἦσαν ἀκριβῶς ὅπως μοῦ τά εἶχε πεῖ ἡ ἴδια. Τί μεγαλεῖα Θεοῦ εἶναι αὐτά, πάτερ μου!

Μετά ἐρώτησα τήν Γερόντισσα: Πές μου, Γερόντισσά μου, πῶς μοῦ ἔδιωξες τούς ψύλλους;

—Νά, ἦλθα κοντά σου, παιδί μου. Οἱ ψύλλοι πού εἶχες ἦταν τά νύχια τοῦ διαβόλου. Δέν ἄρρεσε στόν διάβολο τό προσκύνημά σου αὐτό στό Ἅγιον Ὅρος. Ἦθελε νά σέ διώξῃ καί πάλι γιά τόν κόσμο. Αὐτοί οἱ ψύλλοι ἦσαν χιλιάδες ἐπάνω σου...

—Καί ὕστερα, τήν ἐρώτησα, τί ἔγινε, Γερόντισσα;

—Ὑστερα, ἐσήκωσα τά χέρια μου στόν Χριστό καί τοῦ εἶπα: «Χριστέ μου πάρε καί σκότωνε...».

Καί ἔβλεπες ἄλλους ψύλλους νά ψοφοῦν καί ἄλλοι νά τάσσονται σέ παράταξι καί νά φεύγουν ἀπό τό σῶμα σου. Ἐγώ τούς ἔβλεπα καί ἐφοβούμην μήπως αὐτή ἡ φάλαγγα πάει καί ἀνέβῃ στό σῶμα τοῦ Γέροντος τῆς Καλύβης. Ἐάν ἐπῆγαιναν σ' αὐτόν, ἦτο σίγουρο ὅτι θά ἔφυγε ἐκεῖνος ἀπό τό Κελί του ἀπό τόν φόβο του. Ἀλλά δόξα τῷ Θεῷ, μέ τήν θεία ἐπέμβασι ἔφυγε ὅλο τό σμῆνος. Μετά ἦλθε μία φωνή καί μοῦ εἶπε: «Τώρα τό κρεβάτι τοῦ Θεόδωρου (ἔτσι μέ ἔλεγαν κοσμικόν) καθαρίσθηκε τελείως».

Τότε καί ἐγώ ξάπλωσα γιά λίγες ὥρες καί ξεκουράσθηκα. Εἶχα, βλέπεις, τρεῖς νύκτες νά κοιμηθῶ.

—Τί πνευματικούς ἀγῶνες ἔκανε ἡ Γερόντισσα Πελαγία;

—Αὐτή ἦτο ἀπό δύο ἐτῶν στά χέρια τοῦ Πνευματικοῦ της. Ἦ μητέρα της τήν προσήγαγε σ' αὐτόν γιά νά

μάθη νά ἐξομολογῆται ἀπό μικρή. Ἔτσι μέσα της φυτεύθηκε ἡ πίστις στόν Θεό, στήν Παναγία καί στήν Ἐκκλησία του. Γι' αὐτό ἀξιώθηκε ἀπό μικρό παιδάκι νά βλέπη συχνά τήν Παναγία μας καί τήν αἰσθανόταν σάν τήν μεγάλη της Μάννα. Ἔλεγε στους γονεῖς της: *«Ἀγαπῶ τήν Μεγάλη μας Μάννα καί θέλω νά εἶμαι στήν ἀγκαλιά της»*.

Ἀπό μικρή ἐπήγαινε στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ της γιά ν' ἀνάψη τά καντήλια. Ἐπειδή λόγῳ τῆς ἡλικίας της, εἶχε κοντό ἀνάστημα, δέν ἔφτανε τά καντήλια καί χρησιμοποιοῦσε μία σκάλα. Τότε ἐμφανίζοταν ἡ Παναγία καί τῆς κρατοῦσε τήν σκάλα. Τήν ρωτοῦσε ἡ μικρή: *«Γιατί ἤλθες καί μοῦ κρατεῖς τήν σκάλα;»*. *«Ἄν δέν τήν κρατοῦσα, παιδί μου, θά εἶχες πέσει κάτω πολλές φορές»*.

Ἄκου κι ἓνα ἄλλο περιστατικό. Ὄταν ἐκοιμήθη ἡ μητέρα της, ἡ Γερόντισσα ἦτο 12 ἐτῶν κοριτσάκι. Ἡ μητέρα της ἦτο ἁγία γυναῖκα. Εἶχε τόν Πνευματικό της. Μέ χαρά παρέδωσε τό παιδί της στόν Χριστό καί στήν Παναγία. Πρίν πεθάνη ἤλθε ἡ Παναγία νά τήν ἐπισκεφθῆ. Τῆς εἶπε ἡ μάννα της:

– Παναγία μου, τί θά γίνῃ μέ τό Κατερινάκι μας, πού εἶναι μικρό; Ἄφησέ με ἀκόμη νά ζήσω νά τό μεγαλώσω καί μετά νά μέ πάρете.

– Τό Κατερινάκι σου, τῆς ἀπάντησε ἡ Παναγία, τό ἀναλαμβάνω ἐγώ. Μέ εἶχε καί θά μέ ἔχῃ ἀπό τώρα Μάννα του δύο φορές. Θά τό περιποιῶμαι σάν ἐσένα καί καλλιτερα.

Καί πράγματι. Ἐκοιμήθη ἡ Μητέρα της καί ἡ Παναγία ἐπῆρε τήν μικρή Αἰκατερίνη ὑπό τήν προστασία της. Συνήθιζε ἡ μάννα της, ὅταν ζοῦσε, τά Χριστούγεννα νά τῆς πηγαίῃ δῶρα καί ὠραῖα φαγητά; Τό ἴδιο ἔκανε καί ἡ Παναγία. Ἐπάνω σ' ἓνα δίσκο τῆς ἐπήγαινε γλυκά, φαγητά καί ἄλλα δῶρα.

Πρίν γίνῃ μεγαλόσχημη μοναχή εἶδε μέσα στήν ἐκκλησία τήν Παναγία μας, ἡ ὁποία τήν ἐκάλεσε κοντά

της νά τῆς δεῖξη τό Σχῆμα πού θά φορέση. Τό εἶδε ἡ Δόκιμη Αἰκατερίνη καί ἐξεπλάγη, διότι τό Σχῆμα εἶχε καταγασθῆ ἀπό θεῖο καί οὐράνιο ἀκτινοβόλο φῶς.

– Παναγία μου, δός μου τώρα αὐτό τό δῶρο, τῆς εἶπε.

– Ὅχι, ἀκόμη. Θά σοῦ τό δώσω σέ ἔξι μῆνες, τῆς εἶπε ἡ Παναγία.

Καί πράγματι ὁ Γέροντάς της τήν ἐκάλεσε καί τῆς ἔδωσε τό Ἀγγελικό Σχῆμα τόν ἕκτον μῆνα.

Ὄταν ἔλαβε τό Μέγα καί Ἀγγελικό Σχῆμα, ἔκανε ἀρκετές χιλιάδες μετάνοιες καί εἶπε στόν Χριστό κλαίουσα: *«Χριστέ μου, ἐγώ εἶμαι μία πολύ πτωχή κόρη, ἀλλά σοῦ ὑπόσχομαι νά κάνω ὅ,τι ἤμπορῶ γιά νά Σέ εὐαρεστήσω. Ἀλλά θέλω καί Σύ, Χριστέ μου, νά μοῦ δώσης τρία χαρίσματα:*

Πρῶτον, νά βλέπω τούς ἄνδρες σάν ἀρκοῦδες γιά νά μή τούς σκανδαλίζω οὔτε καί νά σκανδαλίζομαι ἀπό τήν θωρειά τους.

Δεύτερον, νά ἔχω τήν καρδιακή προσευχή γιά νά εἶμαι μαζί Σου, νύκτα - ἡμέρα, συνεχῶς, καί

Τρίτον νά μή ξαπλώσω καθόλου σέ κρεβάτι.

Καί εἶχε νά ξαπλώσῃ σέ κρεβάτι ἀπό τά 16 χρόνια της μέχρι τά 76.

Ὄταν τελείωσε αὐτή τήν ἱκεσία της, κατέβηκε ὁ Κύριος καί τῆς εἶπε: «Παιδί μου Πελαγία, ὅ,τι μοῦ ζήτησες ἀπό σήμερα θά τό ἔχῃς».

Τί ἀγῶνες ἔκαμε, τί ξύλο ἔφαγε ἀπό τούς δαίμονες, ἀλλά καί πόσες πνευματικές παρηγορίες εἶχε! Εἶχε πάντα μαζί της κάθε βράδυ τρεῖς Ἁγίους: Τούς Ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Γεώργιο καί Δημήτριο καί τόν Ἱαματικό Παντελεῆμονα.

Τώρα θά σοῦ εἰπῶ πῶς ἔλαβε πλουσίως τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι, ὅταν ἔμπαινα στό κελλί της πάντα εὐωδιάζε. Καταλάβαινα ἐγώ ὅτι αὐτή ἡ εὐωδία προερχόταν ἀπό τήν ἴδια, ἀλλά δέν τολμοῦσα νά τῆς τό εἰπῶ. Εἶχα πλέον γνωριμία μαζί της πάνω ἀπό ἔξι

χρόνια. Ἐκείνη ξεθάρρευσε, μ' ἐμπιστεύθηκε καί ἄρχισε νά μοῦ λέγῃ τὰ μυστικά μεγαλεῖα της. Ἐπήγαινα στήν Μονή ἀπό τήν Θεσσαλονίκη τέσσερεις φορές τόν χρόνο. Μέ ἔνοιωθε σάν παιδί της καί ἐγώ τήν ἀποκαλοῦσα μητέρα μου.

—Τί εἶναι αὐτό πού εὐωδιάζει μέσα στό κελλί σου, Γερόντισσα; Τήν ἐρώτησα.

—Νά, βρέ παιδί μου, ἔχω τό θυμιατό ἐδῶ.

Τό θυμιατό ὅμως δέν ἔκαιγε καί δέν ὑπῆρχε μέσα οὔτε σκόνη, οὔτε θυμίαμα.

Τῆς εἶπα: Γερόντισσα, εἶμαι τόσα χρόνια μαζί σου καί σ' ἀγαπῶ σάν μητέρα μου. Λοιπόν, τώρα λαμβάνω τό θάρρος σάν υἱός σου πνευματικός νά σε παρακαλέσω νά μή μοῦ κρύψῃς τίποτε. Πόθεν προέρχεται αὐτή ἡ εὐωδία; Καί πῶς τήν ἀπέκτησες;

Χαμογέλασε, ἐδίστασε, σκεπάσθηκε μέ τό τσεμπέρι της καί μοῦ εἶπε:

—Ἄχ, δέν θέλω νά τά εἰπῶ, γιατί φοβᾶμαι μή τά χάσω.

Ἦτο πολύ ταπεινή μοναχή. Ἦτο καί ἡγουμένη διότι εἶχε καί 13 ὑποτακτικές τόν καιρόν ἐκεῖνον. Μπροστά στήν ἐπιμονή καί ὑπομονή μου ἐκάμφθη.

—Ἄκουσε παιδί μου, μοῦ εἶπε. Ἀπό παλιά περνοῦσε ἀπό ἐδῶ ἕνας θεολόγος καί ἐκήρυττε. Μᾶς ἔλεγε: «Ἄν δέν ἀποκτήσουμε τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν κάναμε τίποτε».

Τότε κι ἐγώ ἄρχισα νά παρακαλῶ τήν Παναγία νά μοῦ στείλῃ αἰσθητῶς τό Ἅγιον Πνεῦμα, χωρίς διακυμάνσεις καί μεταπτώσεις. Μία ἡμέρα, μοῦ εἶπε, μετά τήν θεία Λειτουργία, μπῆκα μέσα στό Ἱερό (ἦτο διαβασμένη ἀπό τόν ἀρχιερέα) γιά νά τακτοποιήσω μερικές μικροδουλειές. Τότε μέσα εἶδα ἕνα Πουλί. Πού βρέθηκε τό Πουλί αὐτό ἐδῶ μέσα; Θά μᾶς κάνῃ καμμιὰ ζημιά..., σκέφθηκα. Ἔτσι σκεπτόμουν καί προσπαθοῦσα μέ τά χέρια μου νά τό ἀπομακρύνω πρός τά ἔξω. Σέ λίγο τό Πουλί πάει καί στέκεται ἐπάνω στό Ἅγιο Ποτήριο καί σέ λίγο

μπῆκε μέσα... Κατάλαβα περί τίνος πρόκειται. Κι αὐτό τό ὑπερφύες γεγονός μοῦ ἔδωσε μία τέτοια χαρά, πού μόνο ἐγώ ἤμποροῦσα νά τήν γνωρίσω σ' ὄλο τό μεγαλεῖο της.

Σέ λίγο τό Πουλί βγῆκε ἀπό τό Ἅγιο Ποτήρι καί κάθισε ἐπάνω στόν ὦμο μου. Μετά μοῦ φάνηκε ὅτι τό Πουλί αὐτό μπῆκε στό στόμα μου, κατέβηκε μέσα στήν καρδιά μου καί ἔμεινε ἐκεῖ.

—Τήν ἐρώτησα: Καί τώρα μιλάς μέ τόν Θεό, ἔτι ὦρα θέλεις;

—Ναί, ὅπως μιλῶ μαζί σου, μοῦ εἶπε, ἔτσι μιλάω καί μέ τόν Θεό. Τοῦ λέγω καί τοῦ ζητῶ ὅ,τι θέλω καί ἀνάλογα μέ τό συμφέρον τῶν ψυχῶν μας, ὁ Κύριος μέ ἀκούει καί κάνει τό θέλημά μου.

Τό τί πόλεμο τῆς ἔκαναν καθημερινά οἱ δαίμονες δέν περιγράφεται. Τῆς τραβοῦσαν καί πετοῦσαν τό κομποσχοῖνι της μακριά. Τήν κτυποῦσαν ἀλύπητα. Τήν ἐμπόδιζαν στήν καρδιακή της προσευχή. Ἄλλοτε τῆς εἶπαν οἱ δαίμονες ἀγριεμένοι: «Μᾶς ἔσπασες τά μυαλά μας...».

Πολλές φορές κατέβαινε τίς νύκτες φῶς ἀπό τόν οὐρανό σάν στήλη φωτεινή καί τήν περιέλαμπε ὀλόκληρη μέσα στό κελλί της. Στό μέσον ἐκεῖνου τοῦ φωτός ἐνίστε ἦτο καί ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος κατέβαινε καί τήν εὐλογοῦσε. Τήν ρωτοῦσαν οἱ ὑποτακτικές της νά τούς εἰπῇ τί φῶς ἦτο πού φάνηκε τήν νύκτα στό κελλί της καί ἐκεῖνη τούς ἔλεγε μέ ταπεινῶσι.

—Δέν ἦτο τίποτε. Κάτι μοῦ ἔπασε τήν νύκτα κάτω καί ἄναψα σπῖρτα καί φακό γιά νά τό εὔρω.

Ὅταν ἐπρόκειτο νά κοιμηθῇ ἡ μητέρα τῆς Ἀδελφῆς Εὐσεβίας, πού ἦτο κι αὐτή ἀπό τό ἴδιο Μοναστήρι, ἀλλά καταγόταν ἀπό τήν Κῶ, συνέβη τό ἐξῆς περιστατικό: Ἐκάλεσε ἡ γερόντισσα Πελαγία τήν μοναχή Εὐσεβία καί τῆς εἶπε:

—Χθές βράδυ εἶδα τούς Ἀγγέλους νά κατεβαίνουν στήν Κῶ καί ἐστάθηκαν ἐπάνω ἀπό τό σπίτι σου. Εἶδα

ὅτι ἐπῆραν τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας σου καὶ τὴν ὁδηγοῦσαν στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἡ μήτέρα σου εἶναι πολὺ καλά, μέσα στὸν παράδεισο, μαζί μέ τόν Χριστό καί δέν πρέπει ἐσύ νά λυπᾶσαι καθόλου. Ἀπεναντίας νά χαίρεσαι, ὅπως καί αὐτή θά εὐχεται γιά ἐμᾶς. Ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖον ἦλθε ἐπάνω στήν γῆν ἐπετεύχθη, δηλαδή νά πάη στά δεξιά τοῦ Ὑψίστου.

Τό πρωῖ ἐπῆραν τηλέφωνο ἀπό τὴν Κῶ καί εἰδοποίησαν τὴν ἀδελφή Εὐσεβία ὅτι ἐκοιμήθη ἡ μητέρα της.

Ὅσάκις πάτερ μου, ἐρχόμουν στό κελλί της πάντοτε εὐδιάζε. Μία φορά συζητούσαμε μαζί της καί ἀφοῦ τελειώσαμε τό θέμα μας, εἶπα ἐγὼ ἀπό μέσα μου μέ τόν ἐνδιάθετο λόγο:

Ἄγιε Νεκτάριε, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν. Ἐκείνη χαμογέλασε. Τῆς λέγω:

-Γιατί γελάς; Καί μοῦ εἶπε:

-Ποιόν Ἅγιο παρεκάλεσες νά προσευχηθῆ γιά ἐμᾶς;

-Ἐγὼ ξέρω ποιόν Ἅγιο παρεκάλεσα, ἀλλά ἐσύ νά μοῦ εἰπῆς τί εἶδες. Πῶς ἔμαθες ὅτι προσεύχομαι σέ κάποιον Ἅγιο;

-Ἄκουσε, παιδί μου, ὅταν εἶπες μυστικά τὴν προσευχή σου, ἐγὼ εἶδα τόν Ἅγιο Νεκτάριο νά σηκώνη τά χέρια καί νά προσεύχεται ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ γιά ἐμᾶς....

Κάποτε ἀγόρασα, σάν λαϊκός πού ἦμουν τότε, ἓνα αὐτοκίνητο. Τῆς εἶπα: «Κάνεις, Γερόντισσα, προσευχή, νά εἶναι τό αὐτοκίνητό μου καλοτάξιδο καί νά μέ φυλάγῃ ὁ Θεός ἀπό κινδύνους;». Καί ἐκείνη ἄρχισε νά μοῦ περιγράφη τό αὐτοκίνητο. «Εἶναι ἓνα ἄσπρο, τάδε μάρκας, μέ τίς τάδε εἰκόνες μέσα κ.λπ.».

Μία φορά ταξίδενα πηγαίνοντας μέ τὴν μητέρα μου σ' ἓνα μοναστήρι. Σέ μία ἄστροφῆ ἔπρεπε νά ἀλλάξω τὴν κασσέτα πού ἀκούγαμε μουσική καί μέ τό ἄλλο χέρι νά κρατῶ τό τιμόνι. Παραδόξως τό τιμόνι ἐγύρισε μόνο του καί συνέχισε τό αὐτοκίνητο, χωρίς νά καταλάβω τό πῶς. «Θυμᾶσαι, τότε πού ταξίδευες γιά τό τάδε μοναστήρι,

μοῦ ἔλεγε κατόπιν ἡ Γερόντισσα Πελαγία, καί ἦσουν στήν στροφή καί θά πεταγόταν τό αὐτοκίνητό σου ἔξω ἀπό τόν δρόμο; Σέ ἔβλεπα πού ταξίδευες. Εἶδα τὸν κινδύνο καί ἦλθα νά σέ βοηθήσω»....

Μία φορά προγραμματίσα νά πάω στήν Κάλυμνο τὴν περίοδο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὅπου ἔχουμε ἀργίες κλπ. Κατῶρθωσα καί πῆρα ἀπό τὴν ὑπηρεσία μου, τόν Ο.Τ.Ε. καί μία ἐβδομαδιαία ἄδεια καί ἀναζητοῦσα ἀεροπορικό εἰσιτήριο. Ἀλλά ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον, λόγω πληθώρας ταξιδιωτῶν.

Μία ἡμέρα μεσημέρι ἦλθε στό σπίτι μου μία δεσποινίς ἀπό τά γραφεῖα εἰσιτηρίων. Μοῦ εἶπε: «Πήγαινε ἀμέσως ἐκεῖ, θέσεις εὐρέθησαν στίς ὥρες καί ἡμέρες πού θέλεις». Πράγματι ὁ Θεός τὴν ἔστειλε καί τό θαῦμα εἶχε γίνει μέ τίς προσευχές τῆς θαυματουργοῦ Γερόντισσας Πελαγίας.

Ἐφθασα στήν Μονή της καί τῆς ἐζήτησα ἐξηγήσεις γιά τό θαυμαστό φαινόμενο πῶς εὐρέθησαν εἰσιτήρια. Ἐκείνη χαμογελοῦσε καί σκέπαζε τό πρόσωπό της μέ τό τσεμπέρι της. Τελικά μοῦ εἶπε:

-Ὅπως ξέρεις ἐγὼ προσεύχομαι γιά σένα. Μία ἡμέρα μοῦ εἶπε τό κομποσχοῖνι ὅτι ὁ Θεόδωρος θέλει νά ῥθῆ σέ σένα. Ἐγὼ χαιρόμουν... Ἄλλη φορά πού προσευχόμουν μοῦ ἔλεγε τό κομποσχοῖνι ὅτι ὁ Θεόδωρος θέλει νά ἔλθῃ ἀλλά δέν εὐρίσκει εἰσιτήριο. Τότε ἐγὼ ἐπῆγα στους Ἅγίους Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι ἐγύρισαν ὅλο τόν κόσμο γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Τούς εἶπα: «Ἄγιοι Ἀπόστολοι, κομπογυρισμένοι, δέν μπορείτε νά βρῆτε ἓνα εἰσιτήριο γιά τό παιδί μου, τόν Θεόδωρο νά ἔλθῃ κοντά μου; Λοιπόν, νά τοῦ βρῆτε καί νά τοῦ τό δώσετε».

Ἔτσι τούς εἶπε καί συνέχισε τὴν προσευχή της γιά μένα.

Ὅταν βρῆκες τό εἰσιτήριο, μοῦ εἶπε ἡ Γερόντισσα, ἐμένα μέ πληροφόρησε ὁ Χριστός. Κι ἐγὼ σέ περίμενα πλέον νά ἔλθῃς.

Τί νά σοῦ εἰπῶ; Ἡ παρηγορία τῆς πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἡ ταπεινώσις τῆς, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα!

Μία ἡμέρα μοῦ εἶπε: Τώρα κι ἐγὼ ἐπειδὴ εἶδα ἄσχημη τὴν ψυχὴ σου, σέ ἔκανα εὐμορφον. Δέν αἰσθάνεσαι κάτι;

—Γερόντισσα, κάτι αἰσθάνομαι. Καὶ αἰσθάνθηκα μία πνευματικὴ χάρις καὶ δύναμις νά ἔρχεται καὶ νά σκεπάζη τὸ κεφάλι μου... καὶ δέν μπορῶ νά εἰπῶ ἄλλα γιατί σχετίζονται μέ μένα. «Ὁ νοῦν νοεῖται...».

Μία εὐσεβῆς κυρία, γνωστὴ στὴν Γερόντισσα Πελαγία, ἐπρόκειτο νά μεταφέρῃ στὴν Ἀμερικὴ μία εἰκόνα τοῦ ἁγίου Δημητρίου γιὰ νά τὴν πωλήσῃ. Τῆς εἶπε ἡ Γερόντισσα νά τὴν πωλήσῃ σ' αὐτὴν, διότι στὴν Ἀμερικὴ Καθολικοὶ καὶ Προτεστάντες δέν εὐλαβοῦνται καὶ δέν προσκυνοῦν τίς εἰκόνας τῶν Ἁγίων μας. Ἐκείνη δέ, δέν προσκυνοῦσε ἡ Γερόντισσα καὶ τὴν τοποθέτησε στό προσκυνητᾶρι τοῦ ναῖσκου τοῦ ἁγίου Δημητρίου, πού βρίσκεται στὸν χώρῳ τῆς Μονῆς τῆς. Ἡ ἐκκλησιολα αὐτὴ κτίσθηκε μέ ὑλικά πού τὰ μετέφερε ὅλα στὴν πλάτῃ τῆς ἡ Γερόντισσα Πελαγία, ὅταν ἦτο νεώτερη μοναχῆ. Τόσο πολὺ εὐχαριστήθηκε ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ὥστε τὴν νύκτα ἐκείνη ἦλθε στὸν ὕπνο τῆς καὶ τῆς εἶπε:

—Μέ ὑποχρέωσες πάρα πολὺ μ' αὐτὸ πού ἔκανες. Ὅταν πρόκειται νά φύγῃ ἡ ψυχὴ σου, ἐγὼ θά ἔλθω νά τὴν παραλάβω κι ἐγὼ θά τὴν παραδώσω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ θά τὸν παρακαλέσω ἐκ μέσης καρδίας νά σέ βάλῃ στὸν καλλίτερο τόπο.

—Μία ἄλλη φορά, μοῦ ἔλεγε ἡ Γερόντισσα Πελαγία, ἦλθαν δύο δαίμονες, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔδωσαν τόσο ξύλο, ὅσο ἐκείνη τὴν νύκτα ἀπὸ τοὺς δαίμονες. Ἄρχισα νά κλαίω. Κι ἐνῶ ἐκλαίγα, ἐσήκωσα τὰ μάτια καὶ εἶδα τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας μας. «Ἐε, Παναγία μου, τίς λέγω, βλέπεις πῶς μ' ἔκαναν;». Βγῆκε ἡ Παναγία ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ κάθισε κοντά μου. Μ' ἐρωτᾷ: «Παιδί μου

Πελαγία, πού σέ κτύπησαν; Ἀμέσως μέ εὐλόγησε καὶ σταμάτησαν ὅλοι οἱ πόνοι μου»....

Ἐκεῖ πού εἶναι τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τοῦ Ρόττου ὑπάρχει ξηρασία καὶ ἔλλειψις ἐπαρκῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Κάποτε ἡ Γερόντισσα ἐπεθύμησε νά φάγῃ μελιτζάνες. Ἐπῆρε τὸ κομποσχοῖνι τῆς καὶ ἐφώνησε τὸν Ἄγιο Γεώργιο. «Ἐε, ἐσύ, Ἄγιο Γεώργιε, δέν μπορεῖς μέ τὸ ἄλογο σου, πού τρέχεις παντοῦ, νά βρῆς καὶ νά μοῦ φέρῃς μελιτζάνες; Εἶμαι τόσες ἡμέρες νηστικὴ καὶ ἐπεθύμησα νά φάγω μελιτζάνες».

Μία γυναῖκα τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, ἡ ὁποία εἶχε στὸν κῆπο τῆς μελιτζάνες, ἀκούσε μία δυνατὴ ἀνδρική φωνὴ στά αὐτιά τῆς νά μαζέψῃ μελιτζάνες καὶ νά τίς πᾶν γρήγορα στὴν Γερόντισσα Πελαγία στό Μοναστήρι τῆς. Τίς ἐπῆγε καὶ τίς ἄφησε μπροστά στά πόδια τῆς καὶ φανερά προβληματισμένη τὴν ἐρώτησε: «Ποιὸς ἦτο αὐτός ὁ ἄνδρας πού ἦλθε καὶ μέ διέταξε, χωρὶς νά τὸν βλέπω, νά σοῦ φέρω τίς μελιτζάνες Γερόντισσα;»

—Δέν ξέρω, δέν ξέρω, τί μοῦ λές παιδί μου, τῆς ἔλεγε ἡ Γερόντισσα. Δέν ξέρω ποιὸς σέ εἰδοποίησε νά τίς φέρῃς.

Τέτοια περιστατικά στὴν ζωὴ τῆς εἶναι πάρα πολλά. Πολλά τὰ ἔχω γράψῃ καὶ ἴσως κάποτε νά ἐκδοθῇ ὁ ἅγιος βίος τῆς ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσης Ρόττου Καλύμνου.

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς ὁ Θεὸς τῆς ἐχάρισε καὶ ἓνα ἐγκεφαλικὸ γιὰ νά τῆς λαμπρύνῃ περισσότερο τὴν δόξα τῆς στοὺς οὐρανούς.

—Αἰσθάνεσθε τὴν παρουσίαν τῆς κοντά σας καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν τῆς, πᾶτερ Θεοδόσιε;

—Ναί, τακτικώτατα. Τὴν ἐπικαλοῦμαι στίς προσευχάς μου καὶ τὴν αἰσθάνομαι νά μέ βοηθεῖ. Αὐτὴ εἶναι πραγματικὴ μου μάννα. Εἶναι περισσότερο ἀπὸ μάννα. Λοιπόν, ὁ Θεὸς δέν εἶναι προσωπολήπτης. Στὸ μέτρο πού ἀγωνιζόμεθα μᾶς δίδει καὶ τίς ἀνάλογες πνευματικὲς χορηγίες.

Ἡ Γερόντισσα Πελαγία εἶχε ὑπομονὴ στίς θλίψεις καὶ στοὺς πειρασμούς. Ἐκανε νικηφόρους ἀγῶνας κατὰ τῶν δαιμόνων. Ἀντιστεκόταν μέ φρόνημα ἀντικώτατον.

Ἡ προσευχὴ τῆς γιὰ τὸν κόσμον ἦτο ἀκατόπιστη. Ἀντὶ γιὰ κρεβάτι ἐξάπλωνε 2-3 ὥρες σέ μία παρῶνα γιὰ νά ξεκουρασθῇ λιγάκι καὶ τίς ὑπόλοιπες ὥρες συνεχῶς προσευχόταν. Ὁ Χριστὸς καὶ αὐτὴ εἶχαν γινῆ ἓνα. Εἶχε ἐπέλθει μία ὑποστατικὴ ἔνωση μεταξύ τοῦ Πλάστουργου καὶ τοῦ πλάσματός Του διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μία φορά ἐπῆγα στό μοναστήρι τῆς καὶ δέν ἤμουν ἐξομολογημένος. Ὅποτε αὐτὴ μοῦ εἶπε: «Βρέ Θεόδωρε, βλέπω ἀγκάθια γύρω σου...».

—Ποιὸς σοῦ τὰ λέγει αὐτά, Γερόντισσα; Βλέπεις τὸν ἄγγελό μου ἢ τὸν διάβολο πού μέ ἐνοχλεῖ;

—Καὶ τοὺς δύο τοὺς βλέπω, βρέ παιδί μου.

Αὐτὴ ὅποτε ἤθελε ἐπῆγαινε στὸν Παράδεισον. Εἶχε τέλειες ἀδελφικὲς σχέσεις μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους. Συνωμιλοῦσε μέ τὴν Παναγία καὶ τὴν καλοῦσε στὴν κάθε περίστασι τῆς ζωῆς τῆς ἢ ἄλλων ἀνθρώπων. Ἦτο ἐνωμένη μέ τὸν οὐράνιο κόσμον. Ὅ,τι ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Χριστὸ τὸ εἶχε. Δέν χρειαζόταν νά κάνῃ ταξίδια. Ἐπῆγαινε μέ τὸ πνεῦμα τῆς ὅπου ἤθελε, ὅποτε ἤθελε καὶ ἔμενε ὅσο καιρὸ ἤθελε.

Νά ἔχουμε ὅλοι μας τὴν εὐχὴ τῆς καὶ νά τὴν παρακαλοῦμε νά πρεσβεύῃ στὸν Κύριό μας γιὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἀμήν.

Ἡ Γερόντισσα Πελαγία σὰν ἄνθρωπος γεννήθηκε τὸ 1910 καὶ ἐκοιμήθη τὸ 1986 στὴν Κάλυμνο.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ Πελαγία, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἀμήν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΥΨΕΛΛΗ"